

Toda trafikantka je dosegla svoj namen: siromaku se je od strahu in skrbi zvrtilo v glavi. Ves siv in zgrbljen je visel v svojem naslanjaču, ne videč Blanke, ki je zmagoslavno stala pred njim in rasla v svojih nadah malone do stropa...

Stana je prišla o pol osmih. Rdeča od mraza in vsa dišeča po svežini je naglo stopila v sobo. Toda v njenih jasnih očeh se je tajilo kakor zadrega in kakor skrivnost. (Dalje prihodnjič.)

Dora Grudnova: Nocoj

Nocoj je trudna misel moja:
kot ptica plaha išče, bega,
bolnó izmučena ne najde brega,
da bi počila trudna krila svoja;
in v duši moji tih je plač:
bolest skrivnostna, brez imena,
vesoljstva bol — le zaslutena,
v njej rije brazde ostre — črn orač;
srce je v tiho žalost mi objeto:
ne upa več in ne sprašuje,
ko plaho vedno, zdaj miruje,
kot samo vâse bilo bi zakleto.

Pastúškin: Samosilniku

Visoko, previsoko stojiš;
stržen ti je samogoltna hlimba.
Le da jih preveč ne ugonobiš,
ko mrkne ti zarja zlaganega nimba...

K. Dobida: Jesenska razstava

Kot je bil oddelek «Slovenskega umetniškega društva» enoten in zaokrožen v značaju svojega stremljenja, tako je bilo med skupino ostalih razstavljalcev opaziti globoka nasprotja, ne samo v načinu izražanja, temveč še bolj v stopnjah umetnostne kvalitete. Idejne skupnosti med temi tako raznovrstnimi elementi ni bilo, kar velja za starejše, a še bolj za naraščaj, ki ni pokazal malone nobene upanje vzbujaajoče individualnosti. Najjačja osebnost izmed vseh pa je bil nedvomno R i h a r d J a k o p i č.

Razstavil je precejšnjo zbirko del, med njimi več svojih starejših motivov, ki jih obnavlja vedno s svežim zanimanjem in z